

NIỆM AN SINH THÁNH

“Lá hoa rợp mát quanh chùa

“Vòng tay thân ái vỗ òa hát vang

“Kinh văn ấm mãi lòng vàng

“Cho em khôn lớn chăm ngoan dòng đời.”

Hôm nay cũng như những buổi chiều chủ nhật sinh hoạt hằng tuần. Mặc dù mưa hay nắng, Em chưa bao giờ bỏ một buổi sinh hoạt nào. Bởi vì Em là một Đội Trưởng, Em còn phải làm gương cho các bạn. Nếu trong tuần sinh hoạt, có bạn nào trong đội vắng mặt mà không báo trước, là Em rủ các bạn đồng đội đến nhà thăm hỏi - giúp đỡ - động viên bạn. Là một Đội Trưởng, Em còn phải nêu gương các mặt sinh hoạt, sẵn sàng nhận nhiệm vụ và hoàn thành tốt phật sự được H.Tr cấp trên giao phó.

Em tinh tấn tu học, năng nổ sinh hoạt, giúp đỡ các bạn đồng đội cùng nhau thăng tiến, cùng nhau đưa đội phát triển vươn lên, luôn luôn bàn bạc cùng các bạn, tích cực duy trì sĩ số và

lên kế hoạch vận động, làm cho Đội của mình càng lúc càng thêm nhiều, thu hút đông đảo Đội Sinh hơn.

Vào các buổi sinh hoạt, Em phải đến Chùa sớm hơn, để vào đầu giờ, Em còn phải giúp các bạn ôn lại những bài học Phật pháp và chuyên môn, hoặc tập lại những bài hát sinh hoạt mà quý Anh Chị Trưởng đã hướng dẫn cho chúng Em vào tuần trước.

Sau buổi sinh hoạt, Em rời Chùa về nhà. Trên chiếc xe đạp cộc cạch, Em nhớ lại lời H.Tr Gia Trưởng trong câu chuyện đầu giờ, Em nhớ về một cô bé:

“Cha Mẹ mất đi từ thuở cô Bé còn nhỏ lắm. Nhìn thấy bạn bè cùng trang lứa, ai cũng có Cha có Mẹ để mà thương, để mà nũng nịu vòi vĩnh, làm cho cô Bé tủi phận thầm khóc suốt những đêm dài mồ côi.

Cô Bé ở với Bà Ngoại. Bà đã già lắm rồi. Dù lưng còng gối mỏi, Bà vẫn phải đội từng thúng xôi nặng trĩu trên đầu, từ sáng sớm tinh mơ cho đến lúc chiều tà - xẩm tối. Bà đi từ làng trên đến xóm dưới, bán từng gói xôi vò, chắc chiu từng đồng, để nuôi cô Bé ăn học.

Đến một ngày, chiếc áo trắng duy nhất trải qua nhiều năm tháng, bây giờ nó đã củn cỡn - cũ mèm - ngã màu mốc thếch

để cho cô Bé mặc mỗi khi đến trường. Trong lúc giặt áo, mặc dù cô Bé có cố gắng nhẹ tay. Nhưng, như đã hết tuổi đời, chiếc áo trắng rã mục rách tươm.

Chiều Bà Ngoại đi bán về, cô Bé đưa chiếc áo rách cho Bà xem, hai Bà cháu ôm nhau rấm rức tức tưởi. Đồng tiền lời kiếm được trong ngày, chỉ đủ để cho hai Bà cháu, cháo rau đạm bạc hẩm hút lây lất qua ngày.

Đâu còn chiếc áo trắng để cho cô bé đi học !..."

Nhớ thương đến Ba Mẹ của mình, Em vội vàng đạp xe nhanh hơn. Dừng chiếc xe đạp bên hông nhà, Em vội chạy vào bếp. Em đứng bên cửa nhìn vào, Mẹ đã đi làm về rồi, Mẹ đang loay hoay bên bếp lo buổi cơm chiều. Dáng Mẹ nhọc mệt, bởi vì mẹ làm cho một công ty may, vì chén cơm manh áo cho các Con được êm ấm, Mẹ đã còng lưng ròn rã suốt tám tiếng đồng hồ bên bàn máy may mỗi ngày. Mẹ hao gầy hơn, Mẹ bây giờ cũng đã lớn tuổi lắm rồi.

Em rung rung nước mắt, Em a lại ôm Mẹ. Mẹ giặt nấy mình, Mẹ quay lại, mắng yêu:

- Cái thằng cún con này, làm Mẹ giặt cả mình ! Rồi Mẹ xoa đầu Em

- Làm như còn bé con lắm vậy, làm nũng với Mẹ. Thôi để Mẹ

làm cơm

Đến lúc ánh đèn vàng vọt soi rọi mờ nhạt mặt đường tự lúc nào thì Ba mới về. Ba dựng chiếc xe đạp bên cạnh xe của Em, Ba bước vào nhà. Ba bỏ cái nón cũ mềm lem luốc xuống bàn, Em nhìn thấy tóc của Ba bây giờ bạc hơn, má tóp làm cho đôi gò má của Ba thêm cao, màu da xám nắng, làn da nhăn nhúm khắc khổ bởi vì gánh nặng công việc, bởi vì áp lực kinh tế gia đình, bởi vì cơm áo gạo tiền, bởi vì sự học hành của các Con, bởi vì biết bao lo toan, làm sao cho các Con bằng chúng - bằng bạn - bằng bè, mà Ba đành phải thui thủi chịu đựng một mình, quanh năm suốt tháng, từ lúc mặt trời chưa thức giấc, Ba đạp chiếc xe đạp cà rịch cà tàng, hộc tốc trong nắng trong mưa thất thường, trên chục cây số để đến xưởng làm việc. Có nhiều đêm, Ba nhìn từng ngum khói thuốc vươn cao, vầng trán Ba đọng đầy biết bao vết hằn nhăn nhúm theo năm tháng, Ba suy tư sâu lắng, Ba thức hoài với đêm dài hun hút dằng dặc.

Lắm lúc, vì muốn bằng chúng bằng bạn, Em đã vô tâm trước nỗi nhọc nhằn của Ba,

Em vùi vĩnh đòi hỏi với Ba, làm cho Ba thêm buồn bã lo lắng.

Em bước lại ôm Ba, hôn lên cái gò má xương xẩu của Ba.

- *Ba ơi ! Con yêu Ba nhiều lắm !*

Ba nâng mặt Em lên, Em nhìn thấy trong mắt Ba ươn ướt...

“Cha Mẹ ân thâm tạ đất trời

“Thương con nuôi dạy chẳng đầy voi

“Mở vòng tay lớn vì con trẻ

“Hướng dẫn con đi suốt cuộc đời”

Mẹ ôm ấp Con biết bao tháng ngày êm ấm, Cha dìu dắt Con đi khôn lớn cả cuộc đời.

Ôi ! Tình Mẹ bao la như biển xanh bát ngát, ơn Cha lồng lộng tạ trời cao ngút ngàn. Tình Cha nghĩa Mẹ oằn lên cả đôi vai trĩu nặng của những người con Có Hiếu, có tấm lòng biết nhớ đến công đức hai đấng sinh thành.

Nhớ về Cha là nhớ đến công ơn chăm chút chặt chiu, dìu dắt từng bước Con đi, dạy dỗ cho Con từ thuở bé thơ còn chập chững - bập bẹ cho đến lúc trưởng thành, để cho Con nên vai nên vóc vững chãi vào đời.

Nhớ về Mẹ là nhớ đến ân đức sinh thành chín tháng cưu mang, ấm êm trong vòng tay từ ái, nuôi dưỡng đàn Con từng dòng sữa ngọt ngào, cho Con nên vóc nên hình.

Cha Mẹ là một trời chứa chan chín nhớ mười thương, là đại dương mênh mông, là bầu trời trong bao la xanh ngát.

Tình yêu của mẹ là tình yêu bộc lộ dạt dào êm ái lên từng khöhe mắt vành môi, nụ cười đằm thắm, âu yếm chia ngọt sẻ bùi, nhường cơm sẻ áo, bên ước Mẹ nằm bên ráo Con lăn, dù Con có là đứa Con hư, đứa Con ngổ nghịch, thì Con vẫn là đứa Con yêu nhất của mẹ.

Tình yêu của Cha là tình yêu thâm lặng sâu lắng, lắm lúc cứ ngỡ rằng xa cách, nhưng trong Cha mãi mãi dậy sóng trong lòng, thương yêu các Con nghìn trùng da diết. Cha lúc nào cũng mong muốn cải thiện cuộc sống cho Con, thường xuyên biểu hiện nghiêm khắc, đòi hỏi - dõi theo - định hướng triển vọng từng bước Con đi.

Dòng đời luôn luôn là gió chướng, nghiệt ngã trên từng bước đi, âu lo cho Con, nếu lỡ mai này chân yếu tay mềm, thì con thuyên Con dễ dàng chong chênh lao đao lạc hướng, làm sao vững vàng tay lái giữa cuộc phong ba

“Nhìn được cha là ánh sáng tung bùng

“Hương ấm áp của mặt trời mới mọc

“Nhìn được mẹ là trắng vàng dịu ngọt

“Hiền hòa thay cho trăm cánh thêm xinh”

Nguyễn Hoàng

Phan Văn Huy Tâm